

Arrest

nr. 282 469 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 april 2021.

1.2. Op 8 juli 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 6 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U bent geboren op 23 augustus 1989 in de stad Chakwal gelegen in de provincie Punjab in Pakistan. Uw hele leven woonde u als vluchteling in Pakistan. Uw vader is oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Safidar (ook: Speedar), gelegen in het district Chawkay in de provincie Kunar (Afghanistan). Uw moeder is afkomstig uit de provincie Laghman, maar kwam na haar huwelijk bij uw vader in Kunar wonen.

Na de dood van uw grootvader erfden uw vader en zijn broer zijn gronden, maar kregen ze tegelijk conflict met hun verre neven die een stuk van de gronden opeisten. Op een dag werd uw oom (de broer van uw vader) doodgeschoten door deze neven, waarna uw vader op deze personen begon te schieten en één van hen verwondde. De familie van deze neven was hierna heel boos, en wilde wraak nemen op uw familie. Uw vader probeerde de kwestie nog op te lossen, maar zij weigerden om hierover samen te zitten. Wegens deze problemen, alsook wegens de oorlog met de Russen (1979-1989) verliet uw familie het dorp en trokken ze naar Pakistan. In het begin leefden jullie in Alipur, van waar jullie naar Mari verhuisden en vervolgens naar Chakwal. Uw vader werkte als metser in de bouw, en wegens financiële problemen konden u, uw drie broers en vijf zussen niet naar school. Reeds op jonge leeftijd begon u samen met uw vader te werken in de bouwsector, en in de oogst- of zaaiperiode werkten jullie ook in de landbouw. Later ging u aan de slag als riksjachauffeur in het stadscentrum van Chakwal, waarna u in 2011 huwde met een dochter van een Afghaanse kochi (nomaden) familie. In 2014 kregen u en uw vrouw een zoon en in 2015 een dochter.

Omdat de Pakistaanse autoriteiten voor de vernieuwing van de vluchtelingenkaarten soms een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) vroegen, besloot u in 2015 naar Afghanistan te reizen en er een taskara aan te vragen. Samen met een vriend die eveneens afkomstig was uit Kunar maar net zoals u in Pakistan woonde, reisde u eerst naar zijn familie in Narang (Kunar), van waaruit u de volgende dag naar het districtshuis in Chawkay ging. Terwijl u daar was werd u plots opgebeld door uw broer met de boodschap dat u zo snel mogelijk weer moest vertrekken. Kennissen van uw familie hadden immers laten weten dat er in Safidar (Speedar) dorp geruchten waren dat iemand van uw familie terug in het land was, en dat de vijanden van uw vader al op zoek waren. U sprak hierover met uw vriend, ging terug naar zijn dorp (Narang) en keerde de volgende dag terug naar Pakistan. Toen u terugkeerde was uw vader heel boos en dreigde hij ermee u uit het huis te zetten indien u nog zoiets zou doen. U zei tegen uw vader dat het leven als vluchtelingen in Pakistan heel erg geworden was. Jullie werden immers lastig gevallen door de autoriteiten, konden de kinderen niet naar overheidsscholen sturen, u kreeg altijd boetes als riksjachauffeur, en terugkeren naar Afghanistan konden jullie ook niet. Uw vader deed vanuit Pakistan immers regelmatig pogingen om de vijandschap met deze verre neven op te lossen, maar zij weigerden nog steeds om hierop in te gaan.

Vanwege de uitzichtloze situatie vertrok u tien dagen voor het offerfeest in september 2015 uit Chakwal. Met de hulp van een smokkelaar reisde u eerst per auto naar de grens met Iran. Nadat u deze grens overstak bereikte u Turkije binnen anderhalve of twee maanden. Daar was u eveneens anderhalve of twee maanden, waarna u via Bulgarije in Servië geraakte.

Vanuit Servië reisde u verder met hulp van de overheid en organisaties per trein richting Duitsland, van waaruit u verder naar Zwitserland ging. U diende er op 14 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming, in, waarna u een zevental maanden later teruggestuurd werd naar Duitsland in het kader van de Dublinverordening. Op 22 juni 2016 diende u daar eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd er echter afgewezen, waarna u een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Vervolgens trok u naar Frankrijk, waar u op 11 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. De Franse autoriteiten besloten echter, eveneens in het kader van de Dublinverordening, dat u moest terugkeren naar Duitsland, waarna u naar België kwam en op 21 april 2021 hier een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een kopie van uw Afghaanse 'taskara' en Pakistaanse vluchtelingenkaart (Proof of Registration) neer. Op 5 augustus 2022 voegde u per e-mail nog foto's van de vluchtelingenkaarten van uw broers F. R. en O. toe, alsook het nummer van de kaart van uw broer F. R..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u heel uw leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gespendeerd, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om, ten aanzien van Afghanistan, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart immers dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de verre neven waarmee uw vader een grondconflict en vijandschap heeft, en die eerder ook uw oom, de broer van uw vader, vermoordden om die reden (CGVS p.19). Verschillende vaststellingen doen echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit grondconflict of deze persoonlijke vijandschap.

Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat u ondanks het bestaan van deze vijandschap besloot om in 2015 terug te keren naar uw vaders regio van herkomst in Afghanistan om er een 'taskara' of Afghaans identiteitsbewijs aan te vragen. De reden waarom u absoluut een taskara wilde verkrijgen, en hier dus ook uw leven voor wilde riskeren, kan bovendien allesbehalve dwingend genoemd worden. U stelde hier immers over dat men in Pakistan soms voor de vluchtelingenkaarten een Afghaanse taskara kon vragen, maar men dit heel vaak ook niet deed. Toch dacht u een taskara in de toekomst te kunnen gebruiken bij de vernieuwing van uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, of 'indien u plots moest terugkeren naar Afghanistan zodat u uw identiteit kon bewijzen' (CGVS p.14). Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de onzekere situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en de willekeur waarmee zij te maken krijgen, lijken deze twee bijzondere hypothesen te weinig overtuigend om er uw leven voor op het spel te zetten. Bovendien gaf u zelf aan dat dit grondconflict of deze vijandschap destijds nog steeds actueel was (en is). Zo zei u immers dat uw vader sinds jullie verhuis naar Pakistan via andere familieleden die nog in het dorp wonen regelmatig contact zoekt met de dorpsoudsten of met deze neven in kwestie, in een poging om de zaak alsnog op te lossen (CGVS p.23, 24). Hij kreeg echter steeds te horen dat ze hier niet over willen samenzitten, en ze herhaalden bovendien de bedreiging dat ze alle mannen van uw familie zouden vermoorden (CGVS p.24). Dat u ongeacht hiervan toch besloot om terug te keren naar Afghanistan, is op zijn minst eigenaardig. Daarenboven is het algemeen bekend dat corruptie wijdverspreid is bij het verkrijgen van civiele documenten in Afghanistan, en dat dergelijke documenten niet alleen in Afghanistan maar zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkrijgen worden. Zo berichtte Pajhwok Afghan News in augustus 2020 onder meer dat valse Afghaanse taskara's verkrijgbaar zijn in Pakistan (zie COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan blauwe map). Rekening houdend hiermee, is het alleen maar vreemder dat u toch besloot om naar uw vaders regio van herkomst in Afghanistan te trekken om daar persoonlijk een taskara te gaan verkrijgen. Daarbij vermeldde u zelf nog dat de afstand tussen het centrum van Chawkay, waar u uw taskara ging aanvragen, en uw (vaders) dorp niet zo groot is (CGVS p.16), hetgeen nog meer vraagtekens plaatst naast de door u voorgehouden vrees en de actualiteit van de vijandschap. Voorts is het bedenkelijk dat u, terwijl u nog in het districtshuis bezig was met de procedure om uw taskara te verkrijgen, en dit op de eerste dag van uw verblijf in Afghanistan, reeds opgebeld werd door uw broer met de waarschuwing dat er in het dorp al geruchten waren dat iemand van uw familie was teruggekeerd en dat de vijanden van uw vader op zoek zouden gaan (CGVS p.16-17). Hoewel het best mogelijk is dat een medewerker van het districtshuis informatie over uw aanwezigheid doorgaf aan uw vaders vijanden in het dorp, valt de verdere snelheid van de geruchtenmolen in twijfel te trekken. Het waren immers de familieleden of kennissen in het dorp met wie jullie wel nog contact (en geen vijandschap) hebben die dit eveneens ter oren kregen, vervolgens uw familie in Pakistan opbelden ter waarschuwing (CGVS p.17), waarna uw broer vanuit Pakistan ook nog uzelf in Afghanistan wist te bereiken (CGVS p.16). Dat dit allemaal mogelijk was, maar de vijanden van uw vader er tegelijkertijd niet in slaagden om u op die tijd in het districtshuis (of daarbuiten) te (laten) onderscheppen (CGVS p.17), terwijl de afstand tussen uw dorp en het districtscentrum toch niet zo groot is (CGVS p.16), ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Nog frappanter zijn echter de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u over dit grondconflict of deze vijandschap bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen, en de verklaringen die u aflegde bij het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ onder meer dat het conflict 50 jaar geleden begon, en dit reeds bij uw grootouders (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). U verwees meer bepaald naar een stuk grond dat uw grootouders bij erfenis hadden gekregen en waarover ze conflict kregen met hun neven, terwijl u aan het CGVS verklaarde dat het uw vader en oom waren die een conflict over grond kregen met verre neven (CGVS p.19). Meer nog, gevraagd of het conflict ook al bestond in de tijd van uw grootvader, ontkende u dit en zei u dat jullie in de tijd van uw opa helemaal geen problemen hadden (CGVS p.19). Verder vermeldde u bij de DVZ dat dit stuk grond nog altijd in niemand zijn of haar bezit is maar dat jullie wel een stukje van die grond geleend hebben aan een boer die jullie in ruil een beetje geld geeft (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), hoewel u bij het CGVS verklaarde dat de verre neven of vijanden van uw vader de gronden allemaal innamen na het vertrek van uw familie (CGVS p.20, 23). Geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheden kon u hier bovendien geen overtuigende uitleg aan geven. Zo stelde u enerzijds dat u bij DVZ aangaf dat uw opa problemen over deze gronden had in zijn eigen tijden maar dat hij die problemen niet heeft overgedragen aan jullie (CGVS p.24), hetgeen echter helemaal niet werd opgetekend en bovendien strijdig is aan uw andere verklaring dat er in de tijd van uw opa helemaal geen problemen waren (CGVS p.19). Anderzijds beweerde u dat u bij de DVZ nooit verklaard zou hebben dat de grond nog altijd in niemand zijn of haar bezit zou zijn (CGVS p.25), maar blijft het een raadsel om welke reden dit dan wel zo vertaald en opgetekend werd. Voorts verklaarde u dat u bij de DVZ vertelde dat uw papa bij zijn vertrek uit Afghanistan tegen een landbouwer zei dat hij die gronden mocht bewerken, maar dat jullie in ruil hiervoor (en in tegenstelling tot wat genoteerd werd) géén geld kregen (CGVS p.25). Het is echter bijzonder twijfelachtig dat uw vader na de beweerde escalatie van dit grondconflict (waarbij uw oom immers werd vermoord en uw vader vervolgens uit wraak een ander familielid neerschot), nog de tijd zou genomen hebben om een landbouwer de toestemming te geven om op deze gronden te werken. Bovendien is niet alleen het tijdsgegeven in deze context bedenkelijk maar ook het nut, gezien uw familie het land toch ging verlaten en u zelf zei dat ze hier ook géén geld in ruil voor kregen (CGVS p.25). Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat een lokale landbouwer, die hoe dan ook op de hoogte zou geweest zijn van het conflict, vervolgens wel op deze grond zou gewerkt hebben totdat de verre neven of vijanden van uw vader hem wegstuurden (CGVS p.25), gezien dit eigenlijk een daad was waarmee hij zijn leven riskeerde. Tot slot verklaarde u bij de DVZ eveneens dat 'de mensen met wie jullie in conflict zijn' soms naar uw vader belden om hem te bedreigen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.7), terwijl u aan het CGVS dan weer duidelijk liet verstaan dat jullie géén rechtstreeks contact meer hadden met deze mensen nadat jullie naar Pakistan verhuisden (CGVS p.23). Jullie hadden naar eigen zeggen enkel contact via andere familieleden die op hun beurt met de dorpsoudsten of jullie vijanden in kwestie gingen spreken (CGVS p.23-24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kon u ook hier wederom geen afdoende verklaring voor geven, en leek u plots zelfs zaken te verzinnen die de bedrieglijkheid van uw relaas echter alleen maar bevestigen. Zo beweerde u immers opeens dat uw vader in het verleden wel twee of drie keer gebeld werd door onbekende nummers en dat de personen in kwestie zeiden: "Wij zijn jullie neven en wij willen jullie vermoorden", maar dat dit niet om de echte mensen ging met wie jullie problemen hebben en volgens uw vader andere personen waren die jullie gewoon bang wilden maken (CGVS p.25). Niet alleen is het bijzonder bedenkelijk dat er mensen zich zouden bezighouden met dergelijke flauwe grappen, ook vermeldde u bij de DVZ helemaal niet dat deze telefoontjes niet gepleegd werden door jullie echte vijanden maar wel door andere personen, waardoor deze uitleg werkelijk nergens op slaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek, met name (de kopieën of foto's van) uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, de vluchtelingenkaarten van uw broers en een briefje met het kaartnummer van uw broer F. R., kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze stukken kunnen immers louter uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijf als vluchteling in Pakistan bevestigen, elementen die niet ter discussie staan, maar tonen op geen enkele wijze het door u beweerde grondconflict of de vijandschap die u in Afghanistan zou dienen te vrezen aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (Chawkay, Kunar) Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan

worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als het eerst middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers bezoek aan de regio van zijn vader in Afghanistan en argumenteert hierover als volgt: “Verzoekende partij nam de beslissing om een Taskara te gaan aanvragen in Afghanistan, zonder het medeweten van zijn vader, gezien hij alle in het werk zou hebben gesteld om dat tegen te houden. Verzoekende partij ging ervan uit dat zij hoe dan ook een Taskara nodig zou hebben als zij weg wilde vanuit Pakistan. Daarnaast wenst verzoekende partij op te merken dat zij er amper 3 uur geweest is en in een andere district overnachtte om de risico’s zoveel mogelijk in te perken. Zoals verzoekende partij zelf aanhaalt, is het nieuws erg snel verspreid dat verzoekende partij in het land was. Zij had dat ook niet verwacht en ging ervan uit dat haar korte bezoek aan Afghanistan om een Taskara aan te vragen onopgemerkt zou blijven, niets bleek echter minder waar. Verzoekende partij en haar familie hebben nog veel vrienden en kennissen in het dorp en informeerden haar familie in Pakistan dat haar neven op de hoogte waren van haar aanwezigheid in Afghanistan. Hoe de vijanden van de vader van verzoekende partij te werk gaan en waar ze beslissen verzoekende partij al dan niet te onderscheppen, heeft verzoekende partij uiteraard niet in de hand. Verwerende partij mag het doen en laten van de neven van verzoekende partij ‘onwaarschijnlijk’ vinden, verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen.” Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden zet verzoeker uiteen dat verwerende partij verzoeker blijkbaar verkeerd heeft begrepen op de DVZ, wat niet hoeft te verbazen aangezien hij amper de tijd kreeg om zijn relaas te doen en alles in detail uit te leggen. Hij betoogt vervolgens: “Het is namelijk zo dat de problemen reeds begonnen zijn met haar grootvader, echter toen waren en conflicten maar was de situatie nog niet zo ernstig. Na de dood van haar grootvader is alles geëscaleerd en heeft het zelfs geleid tot de dood van de broer van de broer van haar vader. Bij het vertrek van haar vader, gaf hij een landbouwer de toestemming om een deel van het grond te bewerken. Iedereen in het dorp wist immers dat de gronden deels ook toe kwamen aan de vader van verzoekende partij. Hij beloofde de vader van verzoekende partij hiervoor geld te betalen, maar uiteindelijk heeft haar familie nooit een cent gezien. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd”.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man die zou moeten terugkeren naar het bewind van de Taliban in een land waar hij nooit heeft gewoond. De nood aan bescherming moet worden beoordeeld in de context van terugkeer op heden conform artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en de machtsovername vormt in dit opzicht een nieuw element zoals bevestigd door de Raad in zijn arrest van 31 maart 2022. Door niet in overweging te nemen dat hij geboren en getogen is in Pakistan is verwerende partij zeer onzorgvuldig tewerk gegaan. Hij stelt geen enkele band te hebben met Afghanistan en hoe dan ook in het vizier te zullen lopen van de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Hij zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en dus als vluchteling moet erkend worden. Verzoeker wijst er op dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is nu het onder controle staat van de taliban en op 15 augustus 2021 het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan werd aangekondigd. Verschillende mensenrechtenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland gewoond hebben. Zij lopen het risico bedreigd of vermoord te worden op grond van het vermoeden dat zij westerse waarden hebben geïnternaliseerd of spionnen zijn geworden. De precare veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd en er is geen sprake meer van een veilig intern vluchtalternatief. Verzoeker meent dat verwerende partij zeer kort door de bocht gaat waar zij meent dat geen subsidiaire bescherming meer nodig is nu de taliban het hele land onder controle heeft nu zij alles zeer rooskleurig voorstelt terwijl de taliban met ijzeren hand regeert, geen kritiek duldt en alles wat ingaat tegen de sharia met geweld de kop indrukt. Verzoeker verwijst in dit verband naar UCDP Bulletin, *"Afghanistan: the deadliest conflict in the world"*, beschikbaar op: https://www.pcr.uu.se/digitalAssets/806/c_806526-l_1-k_ucdp-bulletin---afghanistan.pdf; The Diplomat, *"School bombing latest tragedy for Afghanistan's Hazaras"*, beschikbaar op: <https://thediplomat.com/2021/05/school-bombing-latest-tragedy-for-afghanistans-hazaras/>; 5United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021; Country of Origin Information, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, en Country of Origin Information, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*. Verzoeker betoogt verder dat een jaar na de machtsovername de situatie desastreus is wat ook erkend wordt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (<https://www.hln.be/buitenland/een-jaar-taliban-aan-de-macht-in-afghanistan-mensenrechten-van-helebevolking-worden-afgenomen~ad036387/>) en stelt dat het dan ook niet opgaat de stellen dat de situatie zou verbeterd zijn.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat geen rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker die ondertussen al bijna 2 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is en nooit in Afghanistan heeft gewoond wat in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker citeert het UNHCR *"Position on returns to Afghanistan"* van augustus 2021, het arrest van de Raad van 31 maart 2022 een artikel over de aankondiging door de taliban dat afgewezen asielzoekers uit Europa in Afghanistan voor de rechtbank zouden worden gebracht (*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"* », <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-que-les-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-en-justice>, 31 augustus 2021). Vervolgens citeert verzoeker uitvoerig uit het rapport van NANSSEN (stuk 3, p. 15-17) en stelt dat NANSSEN tot de conclusie komt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport van Amnesty International (p. 24) en betoogt dat verschillende bronnen (B. ROGGIO, *"Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'"*, 10 juni 2020 (internetlink)) aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders en hen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Verder zet vervolgens uiteen dat in een recente vide de taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën bevestigden door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"* en citeert uit een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van toegeschreven politieke overtuiging. Hij betoogt verder dat hij reeds twee jaar in België en volledig geïntegreerd is en dat hij enkel nog Westerse waarden deelt.

Verzoeker stelt geen enkele band te hebben met Afghanistan noch met de gebruiken die de taliban oplegt zodat er geen enkele twijfel kan bestaan dat verzoeker verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat zijn hoofd voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat hij in hoofdorde moet erkend worden als vluchteling.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij argumenteert dat hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald omdat er immers geen enkele garantie is dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Verzoeker citeert ter staving de beloftes van de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen en een passage uit het rapport Danish Immigration Service, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, September 2021 (p. 17) waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de taliban burgers en leden van het Afghaanse leger en hun families viseerden. Hij stelt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteert dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia dat naast executies leidt tot wrede, onmenselijke en vernederende straffen volgens UNAMA (EASO, *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"*, December 2020, p. 101). Verzoeker citeert ook voorbeelden die in het NANSSEN rapport worden aangehaald (p. 34-35) en de conclusie (p. 47). Verzoeker wijst er op dat sinds de overname door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers gedood zijn maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt en citeert <https://www.hln.be/buitenland/bijna-400-afghaanse-burgers-gedood-sinds-machtsovernametaliban~a25b43db/>. De situatie is een jaar na de machtsovername volledig ontspoord en de mensenrechten worden systematisch geschonden en voor mensen die zich al jaren in het Westen bevinden is de situatie nog precairder. Verzoeker meent dat verwerende partij dan ook bezwaarlijk kan beweren dat verzoeker terug kan naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Noch het COI Focus rapport van 5 mei 2022 noch het EASO Afghanistan *"Security Situation"* rapporten bewijzen het tegendeel wat verwesterde Afghanen betreft, betoogt verzoeker die er op wijst dat deze rapporten zelf aangeven dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren zodat verwerende partij hem dwingt op goed geluk te terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen. Dit tart volgens verzoeker alle verbeelding.

Verzoeker besluit dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt alsook de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofder hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. NANSSEN Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021).

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 29 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de verre neven van zijn vader omwille van grondconflict tussen verzoekers vader en deze neven in het dorp Safidar in het district Chakway van de provincie Kunar. Omwille van dit conflict werd de broer van verzoekers vader gedood door deze neven, waarop verzoekers vader één van de neven verwondde met een vuurwapen. Omdat de familie van de neven wraak wilde nemen en omwille van de oorlog met de Russen trok verzoekers familie naar Pakistan waar verzoeker werd geboren in de stad Chakwal in de provincie Punjab in 1989. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker, tijdens een kort bezoek van twee dagen in 2015 aan Chakway om zijn Afghaanse taskara aan te vragen, opgebeld door zijn broer die hem informeerde dat verzoekers aanwezigheid was ontdekt en dat de vijanden van zijn vader hem zochten en hij onmiddellijk moest vertrekken, waarop hij de volgende dag terugkeerde naar Pakistan. Verzoekers bezoek aan Afghanistan werd afgekeurd door verzoekers vader omdat hij hierdoor de familie in gevaar zou gebracht hebben. Verzoeker verliet Pakistan in september 2015 omwille van de uitzichtloze situatie voor Afghaanse vluchtelingen daar.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de door verzoeker neergelegde documenten, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het grondconflict waarin zijn familie zou verwickeld zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem geschetste omstandigheden waarin hij in 2015 naar Chakway in Kunar zou zijn teruggekeerd niet aannemelijk maakt. Hij verklaart dat de aanleiding hiervoor was dat hij zijn taskara wou aanvragen omdat de Pakistaanse autoriteiten dit zouden kunnen vragen. Verzoeker verklaart hierover *“Soms konden zij voor de vluchtelingenkaarten een Afghaanse taskara vragen en heel vaak deden zij dat niet, dus ik dacht “misschien in de toekomst als zij ons opnieuw kaarten willen geven dan kan ik dat gebruiken” of “als wij plots moeten terugkeren naar Afghanistan dan kunnen wij onze identiteit bewijzen”* (notities PO, p. 14-15).

Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat het grondconflict in het geboortedorp van zijn vader met de verre neven van zijn vader op het moment dat hij naar Afghanistan ging om zijn taskara aan te vragen nog steeds niet opgelost was. Verzoeker verklaart immers dat deze neven niet met de familie willen samen zitten om het probleem op te lossen (notities PO, p. 21), dat zij de gronden momenteel onder controle hebben en dat verzoekers familie die gronden ook niet kunnen verkopen en *“zij hebben alles van ons afgepakt, en mensen willen dat ook liever niet kopen omdat daar een conflict rond is”* (notities PO, p. 21). Verder bevestigde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader altijd blijven proberen is om het conflict op te lossen, ook al sleepte het grondconflict al aan van minstens de jaren '80 (*“Uw familie is al lange tijd geleden vertrokken uit Afghanistan, is uw vader dan altijd blijven proberen om dit op te lossen? Ja om de zoveel tijd doet hij een poging maar geen resultaat”*, notities PO, p. 24). Verder blijkt volgens zijn verklaringen de familievetewelbekend te zijn in de oorspronkelijke regio van zijn vader, nu hij verklaart dat *“Dus alle mensen die daar van die regio zijn van Kunar zijn op de hoogte van onze problemen. Als zij gewoon de naam van mijn papa en opa vermelden dan weten zij wat er aan de hand is”* (notities PO, p. 20). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan verzoeker niet overtuigen waar hij verwijst naar het feit dat soms de taskara wordt gevraagd om de vluchtelingenkaart in Pakistan te verlengen of de mogelijkheid dat zij ooit zouden terugkeren naar Afghanistan, gelet op het nog steeds aan de gang zijnde grondconflict in de regio van herkomst van verzoekers vader en de risico's die dit mogelijk met zich meebracht en het gegeven dat verzoeker zelf verklaart dat de familie niet naar Afghanistan terug kon omwille van het grondconflict en er geen spoedige oplossing in het verschieft lag.

De Raad kan de bestreden beslissing dan ook bijtrede waar als volgt wordt gemotiveerd: *“Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat u ondanks het bestaan van deze vijandschap besloot om in 2015 terug te keren naar uw vaders regio van herkomst in Afghanistan om er een ‘taskara’ of Afghaanse identiteitsbewijs aan te vragen. De reden waarom u absoluut een taskara wilde verkrijgen, en hier dus ook uw leven voor wilde riskeren, kan bovendien allesbehalve dwingend genoemd worden. U stelde hier immers over dat men in Pakistan soms voor de vluchtelingenkaarten een Afghaanse taskara kon vragen, maar men dit heel vaak ook niet deed. Toch dacht u een taskara in de toekomst te kunnen gebruiken bij de vernieuwing van uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, of ‘indien u plots moest terugkeren naar Afghanistan zodat u uw identiteit kon bewijzen’ (CGVS p.14). Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de onzekere situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en de willekeur waarmee zij te maken krijgen, lijken deze twee bijzondere hypothesen te weinig overtuigend om er uw leven voor op het spel te zetten. Bovendien gaf u zelf aan dat dit grondconflict of deze vijandschap destijds nog steeds actueel was (en is). Zo zei u immers dat uw vader sinds jullie verhuis naar Pakistan via andere familieleden die nog in het dorp wonen regelmatig contact zoekt met de dorpsoudsten of met deze neven in kwestie, in een poging om de zaak alsnog op te lossen (CGVS p.23, 24). Hij kreeg echter steeds te horen dat ze hier niet over willen samenzitten, en ze herhaalden bovendien de bedreiging dat ze alle mannen van uw familie zouden vermoorden (CGVS p.24). Dat u ongeacht hiervan toch besloot om terug te keren naar Afghanistan, is op zijn minst eigenaardig.”* Door louter te stellen dat hij naar Afghanistan ging zonder het medeweten van zijn vader en dat het om een zeer kort bezoek ging, biedt verzoeker geenszins een plausibele verklaring voor het feit dat hij in 2015 plots voor het eerst naar Afghanistan zou gaan. Verzoeker herhaalt hiermee immers louter wat hij reeds verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en toont hiermee geenszins aan dat zijn risicovol bezoek aan Afghanistan dermate dwingend was dat hij geen andere keuze had. Bovendien stelt de Raad vast dat in zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat hij er vanuit ging dat hij een taskara nodig had als hij weg wilde uit Pakistan, hiermee een derde mogelijke reden voor zijn bezoek aan Chawkey wordt gegeven die hij voordien niet uitte en waaruit blijkt dat dat de wens om Pakistan te verlaten aan de oorsprong lag van zijn demarche om een taskara te bekomen, eerder dan mogelijke problemen vermijden bij de verlenging van zijn PoR kaart of de terugkeer naar Afghanistan. Ten overvloed merkt de Raad ook op dat verzoeker verklaarde dat zijn PoR kaart, die hij niet voorlegt, geldig was tot het jaar 2015 (notities PO, p. 14) en dat hij denkt zijn laatste kaart te hebben verkregen in 2012 (notities PO, p. 17). Vermits verzoeker verklaart dat hij in 2015 voor het eerst een taskara aanvraag, was het blijkbaar in 2012 toch mogelijk geweest voor verzoeker om de PoR in Pakistan te krijgen zonder taskara.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gemotiveerd dat *“Daarbij vermeldde u zelf nog dat de afstand tussen het centrum van Chawkey, waar u uw taskara ging aanvragen, en uw (vaders) dorp niet zo groot is (CGVS p.16), hetgeen nog meer vraagtekens plaatst naast de door u voorgehouden vrees en de actualiteit van de vijandschap. Voorts is het bedenkelijk dat u, terwijl u nog in het districtshuis bezig was met de procedure om uw taskara te verkrijgen, en dit op de eerste dag van uw verblijf in Afghanistan, reeds opgebeld werd door uw broer met de waarschuwing dat er in het dorp al geruchten waren dat iemand van uw familie was teruggekeerd en dat de vijanden van uw vader op zoek zouden gaan (CGVS p.16-17).*

Hoewel het best mogelijk is dat een medewerker van het districtshuis informatie over uw aanwezigheid doorgaf aan uw vaders vijanden in het dorp, valt de verdere snelheid van de geruchtenmolen in twijfel te trekken. Het waren immers de familieleden of kennissen in het dorp met wie jullie wel nog contact (en geen vijandschap) hebben die dit eveneens ter oren kregen, vervolgens uw familie in Pakistan opbelden ter waarschuwing (CGVS p.17), waarna uw broer vanuit Pakistan ook nog uzelf in Afghanistan wist te bereiken (CGVS p.16). Dat dit allemaal mogelijk was, maar de vijanden van uw vader er tegelijkertijd niet in slaagden om u op die tijd in het districtshuis (of daarbuiten) te (laten) onderscheppen (CGVS p.17), terwijl de afstand tussen uw dorp en het districtscentrum toch niet zo groot is (CGVS p.16), ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen door louter te stellen dat het nieuws van zijn aanwezigheid zich erg snel verspreidde, dat verzoeker dit ook niet verwacht had en dat hij en zijn familie nog veel vrienden had in het dorp die zijn familie informeerden dat zijn neven op de hoogte waren van zijn aanwezigheid in Afghanistan. Verzoeker herhaalt in wezen zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt zelf niet te hebben verwacht dat het zo snel zou gaan, maar dit volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker benadrukt zelf in het verzoekschrift dat hij er zelf zeer kort is geweest en in een ander district verbleef om de risico's zo veel mogelijk te beperken, wat het onwaarschijnlijke karakter van de beweerde snelheid waarmee het gerucht van zijn aanwezigheid zou zijn verspreid, de vijanden van zijn vader dit zouden hebben opgepikt, de kennissen in het dorp zijn familie in Pakistan waarschuwden en zijn broer hem dan nog telefonisch wist te bereiken, nog lijkt te versterken. Door louter te stellen dat verzoeker niet in de hand heeft hoe de vijanden van verzoekers vader te werk gaan en hij slechts kan vertellen wat hem is overkomen, weerlegt verzoeker evenmin bovenstaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen aan de hand van concrete elementen, wat hij niet doet door enkel te volharden in zijn verklaringen en te stellen dat hij slechts kan vertellen wat hem overkomen is. Met dergelijk betoog biedt verzoeker geen verklaring voor de onwaarschijnlijk bevonden snelheid waarmee het gerucht zich zou hebben verspreid en verzoeker zelf zou zijn gewaarschuwd vanuit Pakistan. Samen gelezen met verzoekers onaannemelijk geachte verklaringen over de reden waarom hij zijn taskara plots in 2015 in Afghanistan wou verlengen, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat zijn verklaringen hierover de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven ondermijnen.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS over het begin van het eigenlijke conflict inzake de grond van de familie in het geboortedorp van zijn vader, de (on)rechtstreekse contacten tussen verzoekers vader en de neven waarmee hij in conflict ligt over het stuk grond en over het uitbaten van een stuk van de grond door een lokale landbouwer en niet eensluitend zijn en, wat dit laatste aspect betreft niet aannemelijk zijn.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij *"Afghanistan hebben verlaten omdat er een persoonlijk conflict is dat 50 jaar geleden begon"* en *"dat conflict begon bij mijn grootouders en is territoriaal gerelateerd"* en dat *"hun neven gunden hen dat niet en zo is het conflict begonnen"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5.), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaart dat *"in de tijden van mijn opa hadden we geen problemen"* (notities PO, p. 19), dat *"mijn papa en mijn oom, de broer van mijn papa, de grond hebben geërfd van mijn opa"* (notities PO, p. 20) en gevraagd of het is begonnen na de dood van zijn vader, hierop bevestigend antwoordt (notities PO, p. 20). Geconfronteerd met zijn verklaring tijdens het interview bij de DVZ waar hij verklaarde dat zij Afghanistan hebben verlaten omdat er een persoonlijk conflict is dat 50 jaar geleden begon bij zijn grootouders, verklaart verzoeker dat hij dit zo niet gezegd heeft en dat *"die problemen van mijn opa waren in zijn eigen tijden, maar die problemen heeft hij niet overgedragen aan ons"* en dat *"mijn papa heeft die geërfd en daarna zijn de problemen begonnen"* (notities PO, p. 24). Waar verzoeker aanvoert dat hij op de DVZ verkeerd begrepen is, nu het namelijk zo is dat de problemen reeds begonnen zijn met zijn grootvader, dat de situatie toen nog niet zo ernstig was, en na de dood van zijn grootvader alles is geëscaleerd, kan de Raad slechts vaststellen dat in het verzoekschrift, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar hij de vastgestelde tegenstrijdigheid trachtte te verklaren door te stellen dat de problemen van zijn grootvader met betrekking tot de grond geen verband hielden met de problemen die zijn vader en oom hadden omwille van de grond, de problemen van zijn vader en oom worden voorgesteld als een continuüm van de problemen die zijn grootvader omwille van de grond zou hebben gehad, nu deze zouden zijn geëscaleerd toen zijn vader en oom het stuk grond erfden. Dat verzoeker verkeerd begrepen zou zijn op de DVZ, toont verzoeker in elk geval niet aan door zijn betoog in het verzoekschrift, dat integendeel afwijkt van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nu er wel sprake zou zijn van een conflict dat bij zijn grootvader begon en geëscaleerd is nadat zijn vader en oom het stuk grond erfden.

Zelfs rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ werd aangemaand om niet alles in detail te vertellen, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoekers verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud niet eensluidend waren, en dat de uiteenzetting in het verzoekschrift evenmin strookt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud om de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de DVZ op te helderen.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker verklaart bij de DVZ dat het stuk grond *“nog altijd in niemand zijn of haar bezit is. We hebben wel een stukje van dat grond geleend aan een boer die ons in ruil een beetje geld heeft”* niet overeenstemt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij bevestigde dat de verre neven van zijn vader de gronden hebben ingenomen (*“ja alles onder eigen controle gebracht”*, notities PO, p. 20 en *“ja alle gronden hebben zij in beslag genomen. Heel het dorp is op de hoogte van onze problemen”*, notities PO, p. 23). Verder stelt de Raad vast dat in de door hem geschetste context, waarbij het grondconflict geëscaleerd was en tot de dood van zijn oom leidde, het weinig aannemelijk is dat zijn vader een lokale landbouwer nog de toestemming hebben gegeven om de grond te bewerken, wetende dat hij er toch geen geld voor zou krijgen. Evenmin is het aannemelijk, in een situatie waarbij het grondconflict algemeen bekend was en iedereen in het dorp ervan op de hoogte was en de verre neven door hem als zeer machtig worden omschreven, dat een lokale landbouwer op de grond zou gewerkt hebben totdat de verre neven hem wegstuurden, zoals verzoeker beweert. Aangezien aangenomen kan worden dat ook deze landbouwer van het conflict en de reputatie van de neven op de hoogte zou geweest zijn, zou deze persoon hierdoor aanzienlijke risico's genomen hebben, wat gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden weinig waarschijnlijk is. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Verder vermeldde u bij de DVZ dat dit stuk grond nog altijd in niemand zijn of haar bezit is maar dat jullie wel een stukje van die grond geleend hebben aan een boer die jullie in ruil een beetje geld geeft (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), hoewel u bij het CGVS verklaarde dat de verre neven of vijanden van uw vader de gronden allemaal innamen na het vertrek van uw familie (CGVS p.20, 23). Geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheden kon u hier bovendien geen overtuigende uitleg aan geven. Zo stelde u enerzijds dat u bij DVZ aangaf dat uw opa problemen over deze gronden had in zijn eigen tijden maar dat hij die problemen niet heeft overgedragen aan jullie (CGVS p.24), hetgeen echter helemaal niet werd opgetekend en bovendien strijdig is aan uw andere verklaring dat er in de tijd van uw opa helemaal geen problemen waren (CGVS p.19). Anderzijds beweerde u dat u bij de DVZ nooit verklaard zou hebben dat de grond nog altijd in niemand zijn of haar bezit zou zijn (CGVS p.25), maar blijft het een raadsel om welke reden dit dan wel zo vertaald en opgetekend werd. Voorts verklaarde u dat u bij de DVZ vertelde dat uw papa bij zijn vertrek uit Afghanistan tegen een landbouwer zei dat hij die gronden mocht bewerken, maar dat jullie in ruil hiervoor (en in tegenstelling tot wat genoteerd werd) géén geld kregen (CGVS p.25). Het is echter bijzonder twijfelachtig dat uw vader na de beweerde escalatie van dit grondconflict (waarbij uw oom immers werd vermoord en uw vader vervolgens uit wraak een ander familielid neerschot), nog de tijd zou genomen hebben om een landbouwer de toestemming te geven om op deze gronden te werken. Bovendien is niet alleen het tijdsgeven in deze context bedenkelijk maar ook het nut, gezien uw familie het land toch ging verlaten en u zelf zei dat ze hier ook géén geld in ruil voor kregen (CGVS p.25). Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat een lokale landbouwer, die hoe dan ook op de hoogte zou geweest zijn van het conflict, vervolgens wel op deze grond zou gewerkt hebben totdat de verre neven of vijanden van uw vader hem wegstuurden (CGVS p.25), gezien dit eigenlijk een daad was waarmee hij zijn leven riskeerde.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier. Waar hij in het verzoekschrift voor het eerst aanvoert dat zijn vader de toestemming gaf aan een landbouwer om een deel van de grond te bewerken en deze hem beloofde geld te betalen, maar dit uiteindelijk nooit deed, doet dit, daargelaten dat het om een a posteriori toevoeging gaat die kan niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de betaling door de landbouwer te verklaren, geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat het in de door hem geschetste context niet aannemelijk is dat verzoekers vader zich nog de moeite zou getroosten om iemand te vinden om het stuk grond dat hem was afgenomen te bewerken en het evenmin aannemelijk is dat een lokale landbouwer zich hieraan zou wagen in de gegeven omstandigheden.

Het voorgaande volstaat reeds om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen als als gevolg van zijn bezoek in 2015 aan Afghanistan om een taskara te bekomen met verre neven van zijn vader omwille van een grondconflict in de regio van herkomst van verzoekers familie aldaar niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de al wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de (on)rechtstreekse contacten tussen verzoekers vader

en de personen waarmee hij in conflict ligt over het stuk grond, na het vertrek van de familie naar Pakistan, volledig ongemoeid laat.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Met betrekking tot de documenten die door verzoeker werden voorgelegd bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek, met name (de kopieën of foto's van) uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, de vluchtelingenkaarten van uw broers en een briefje met het kaartnummer van uw broer F. R., kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze stukken kunnen immers louter uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijf als vluchteling in Pakistan bevestigen, elementen die niet ter discussie staan, maar tonen op geen enkele wijze het door u beweerde grondconflict of de vijandschap die u in Afghanistan zou dienen te vrezen aan.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, correct zijn en dat deze door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, zodat de Raad deze motieven onverkort overneemt in dit arrest.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij zijn beweerde problemen omwille van zijn bezoek aan Chawkey in de provincie Kunar in 2015 en de vrees die hij ingevolge dit alles beweert te koesteren, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al geruime tijd in het buitenland verblijft, al bijna 2 jaar in België woont en volledig verwesterd is en hij nooit in Afghanistan heeft gewoond. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel en verwijst naar het rapport van Nansen Note 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van een Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021 en UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2019 en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.3.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden

gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factore* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factore* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen

grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon.

Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een man van 33 jaar oud is die verklaart als Afghaans vluchteling in Pakistan te zijn geboren in 2015 Pakistan te hebben verlaten en die 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich daadwerkelijk verwesterd is zoals hij in het verzoekschrift betoogt. De Raad kan slechts vaststellen dat dit een loutere bewering is die verzoeker met geen enkel concreet element staft.

Door enkel er op te wijzen dat dat hij bijna twee jaar in België verblijft toont verzoeker geenszins aan dat hij dermate westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het talibanregime. De Raad herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Inzake de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond, leidt er als dusdanig niet toe dat verzoeker vervolging zou riskeren of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen louter omwille van zijn verblijf in het buitenland. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker werd geboren in Pakistan en er steeds als Afghaans vluchteling heeft verbleven, dat hij met een Afghaanse gehuwd is (notities PO, p. 9) ook zijn en broers gehuwd zijn met Afghanen in Pakistan (notities PO, p. 7-9) en er ook binnen de Afghaanse gemeenschap functioneerde. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker nog steeds op de hoogte was (en is) van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is, ondanks het feit dat hij nooit in Afghanistan gewoond heeft. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker tot de Pashtoun, de politiek dominante groep in Afghanistan na de machtsovername, behoort en soennitisch moslim. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de provincie Kunar, de regio van herkomst van verzoekers familie, 95% van de bevolking Pashtoun is (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, p. 143). Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf in België, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad besluit dat verzoeker niet concretiseert dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er niet heeft gewoond.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In zoverre verzoeker in het algemeen wijst op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, en stelt dat verwerende partij te kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt en de taliban in werkelijkheid met ijzeren hand regeert en geen enkele tegenstand of kritiek duldt, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn algemeen betoog evenmin aantoonde dat elke Afghaan die terugkeert na de machtsovername omwille van zijn verblijf in het buitenland vervolging of riskeert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij verwerende partij zich evenmin heeft beroepen op een vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering en evenmin gewag maakte van enig probleem die zijn familie of hijzelf zou gehad hebben met de taliban in Afghanistan. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor of tijdens zijn bezoek aan Afghanistan in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad van 31 maart 2022 en 27 november 2020, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt besloten dat hij zijn problemen in Afghanistan naar aanleiding van een bezoek aan de regio van herkomst van zijn familie omwille van een grondconflict waarin zijn familie zou verwikkeld zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. De Raad treedt voorts de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). In de provincie Kunar werden 86 veiligheidsincidenten in de verslagperiode gecodeerd.

ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunar werd door ACLED aan 6 incidenten geoprecisiecode 3 toegekend. Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP, een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken, hebben gedood (battles); twee Pakistaanse rakketaanvallen (explosions/remote violence); onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Door louter te verwijzen naar een artikel in het laatste nieuws van 7 maart 2022 waarin wordt gemeld dat bijna 400 Afghaanse burgers zijn gedood sinds de machtsovername en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt, en te citeren uit een verslag van het UNOCHR van 24 augustus 2021 dat betrekking heeft op de periode van 1 januari 2021 tot 30 juni 2021 en dus voor de machtsovername toont verzoeker niet aan dat hij actueel, in Afghanistan of in Kunar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat er heden in Afghanistan en in Kunar sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat elke burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Paktya, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in de regio van herkomst van zijn familie, Kunar, zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET